

Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.

Kedves Testvéreim!

1. Megbocsátás nélkül nincs szeretet

Nagy igazság, hogy könnyű azt szeretni, aki távol van. Milyen nehéz azt szeretni, akivel mindennap találkozunk, akit látunk jobb és rosszabb napjain egyaránt. Hát még, akivel együtt élünk. És milyen könnyű szeretni azokat az embereket, akiket heti, havi vagy épp évente látunk pár napig vagy óráig.

János nagyon logikusan érvel. Hogyan szerethetnéd azt, akit nem látsz, ha azt sem tudod szeretni aki előtted van. Jogos, mondhatnák. De hát Istent könnyű szeretni. Úgy tartja a mondás Isten nem jön bottal verni, és mi eszerint is élünk. Ha van kedvünk figyelünk rá, templomba jövünk, ha nincs kedvünk hozzá ki sem nyitjuk a Bibliát. Ellenben a házastársunkat vagy a szomszédunkat, munkatársunkat nem tehetjük el későbbre, hogy majd akkor foglalkozunk velük, ha kedvünk lesz hozzájuk.

János összekapcsolja a kettőt. Ahogy az emberek jelenlétét sem tudjuk egy csettintéssel megszüntetni ugyanúgy Isten is mindig jelen van. És az Ő iránta való szeretetünket az embertársaink felé is meg kell élnünk. A kettő szorosan összetartozik. Mert nem mondhatjuk, hogy szeretjük Istent, ha gyűlöljük a másik embert, aki oly sokban hasonlít hozzánk. De azt sem mondhatjuk, hogy szeretjük a másik embert, ha nem ismerjük Isten irántunk kijelentett szeretetét. A világban is van szeretet, de aki megismerte Isten határtalan, mindent feláldozó szeretetét, az ismeri csak micsoda tiszta, őszinte szertettel van Isten irántunk. És hogy nekünk ugyanezzel a szeretettel kell Isten iránt és egymás iránt viseltetnünk.

Pál apostol ennek magas iskoláját mutatja be a Korinthusi gyülekezetben. Sokadik levelét írja a gyülekezetnek. Próbálja elsimítani a nézeteltéréseket. Olyan szépen bemutatja Pál nagyságát ez a pár vers. Sok gyülekezet alapításánál volt jelen Pál. Óriási missziói munkát végzett. Számos gyülekezet mondhatta magáénak az apostolt. Pálnak mégis fontos, hogy a kérdéses ügyeket mindenhol rendezze. Nem azért, mert ő a főnök mindenhol. Nem azért, hogy a tekintélyét érvényben tartsa. Azért dolgozik, hogy Isten ügye sikeres legyen, és ennek alárendel mindent. Megbántották, vitatkoztak vele, megalázták, de ő kész megbocsátani, sőt az egész gyülekezetet erre biztatja, bocsássonak meg, nehogy valami baja

essen annak az embernek. Nehogy végleg eltűnjön a gyülekezetből. A másik ember szeretetét és megtartását önmaga elé helyezi.

Kedves Testvéreim, könnyű haragudni. Könnyű újra és újra régi sérelmeket előhalászni és azokhoz ragaszkodni minden áron.

Makkai Sándornak van egy regénye, az a címe Holttenger. Egy fiatal lelkész szárnybontogatását írja le egy kicsi eldugott erdélyi faluban. A fiatal lelkész kitalálja, hogy presbiteri bibliaórát fog tartani, el is mennek a presbiterok, ahol a lelkész a megbocsátásról tanít. Nagyon megható, szívhez szóló a tanítás és ennek hatására két nagyon régóta hadakozó presbiter kibékül. Következő héten újabb presbiteri bibliaóra van, erre azonban már senki nem megy el. A lelkész elkezd utánajárni, mégis mi történt, hova tűnt a kezdeti lelkesedés. Kiderült, hogy a nagy békülés öröme a presbiterok betértek a kocsmába, ahol a nagy ünneplés és borozgatás közepette, úgy összevesztek, hogy verekedésig fajult a helyzet. Annyira szégyellték magukat, hogy ezután nem mentek bibliaórára.

Hála Istennek a mi presbitériumunkban nincs ilyen ellenségeskedés. De jól mutatja ez a kis történet, hogy mi hívő emberek mennyire távol vagyunk Istentől és milyen sokat kell dolgoznunk azon, hogy minél inkább rá hasonlítsunk. A legnagyobb parancsolat ez: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” Ez a parancsolat magába foglalja az összes többi. Aki ezt képes maradéktalanul betartani tökéletes ember. Tudjuk jól, ilyen csak egy volt, és nem mi vagyunk azok, de törekednünk kell rá, minden erőnkkel.

Nehéz, tudom jól és tudja Isten is. Megbocsátani annak, aki annyi fájdalmat okozott. Aki valamivel megkárosított minket. Annak, aki nem vett emberszámba bennünket. Még fájóbb megbocsátani annak, aki szeretet helyett bánatot okozott. Olyan sok harag van a szívünkben, düh, arrogancia, büszkeség Isten mégis azt kéri, hagyjuk el ezeket. Miért? Azért, mert ezek a Sátán eszközei.

Ahol az én diktál, ahol az önös érdek az első ott Isten nem munkálkodik. És ahol az ember az első, ott káosz van. A káosz pedig a sátán eszköze. A fejetlenég a zűrzavar, a rendezetlenség sohasem szolgálja a fejlődést. Tudnunk kell, mi az alap és mi a cél. És ennek kell alárendelnünk egész életünket. A mi célunk Isten országának építése kell, hogy legyen. És ennek kell alárendelnünk mindent. Önmagunkat elsősorban.

2. Az én kiszorítja a szeretetet

Ez egy nagyon hosszú folyamat, amit egész életében tanul az ember, azért, mert mi magunk vagyunk ebben önmagunk akadályozói.

Korunk legnagyobb bálványa mi magunk vagyunk. Nekem jó legyen, én sikeres, elismert legyek. Én éljek sokáig, nekem békességem legyen. Én úgy tisztelem Istent, ahogy nekem tetszik, és ahogy nekem kényelmes. Én, én, én... mindenhol, mindenkitől.

Jézus, amikor önmagáról beszél, mindig úgy határozza meg magát, hogy az mit jelent az emberek számára. Én vagyok az élet kenye, út, igazság élet stb. Sosem azt mondja ki Ő önmagának. Nem önmaga felé fordul, hanem mindig mások felé.

Ellenben mi mindent önmagunknak akarunk alárendelni, Istent is.

A megbocsátás ezért jó vizsgálódási alap. Hol állsz a hitedben? Vizsgáld meg, mennyire tudsz megbocsátani. Mert aki nem szereti azt, akit lát, hogyan szerethetné azt, akit nem lát. János csodálatosan rámutat az emberi ellentmondásra.

Mi úgy gondoljuk, megbocsátóak vagyunk másokkal szemben. Úgy gondoljuk, mi képesek vagyunk rá. Megbocsátok, de nem felejték – szoktuk mondani. Kedves Testvéreim, mi lenne velünk, ha Isten ugyanezt a hozzáállást gyakorolná velünk szemben. Ha megbocsátaná bűneinket, de sosem feledné el. „Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magas van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.” – mondja a Zsoltáros. „Ézsaiásnál ezt olvassuk: Én, én vagyok az, aki eltörlöm mégis álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”

Sőt azt is szoktuk kérni, úgy bocsássa meg a mi bűneinket, ahogy mi megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Kedves Testvéreim saját magunkat kárhoztatjuk, amikor ragaszkodunk sérelmeinkhez. Amikor újra és újra rágódunk azon, ki hogyan bántott meg minket. Mert büszkeségünk mindennél fontosabb számunkra.

3. Szeretetünkkel Isten jó illatát árasztjuk

Pedig aki elveszti életét Krisztusért, megnyeri azt. Ha így teszünk, mi is elmondhatjuk Pállal együtt: élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ez pedig az első lépés, hogy mi is Krisztus jó illatát árasszuk.

Ha ez megtörténik, akkor pedig nem lesz fontos ki kit bántott meg és hogyan. Csak Isten ügye fog számírtani, hogy az ellen ne vétsen senki. Így leszünk Krisztus jó illata üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2020.

Textus: 1Jn 4,20-21.

Lekció: 2Kor 2, 5-11; 14-17.

Ezért mondja a világ, hogy a mi istentiszteleteinken, mindig a halálról és a bűnösségről van szó. Mert számukra a kárhozatot jelenti Isten ígéje, ahogy számunkra az örök életet. Mert hiszünk benne, hogy Isten végérvényesen, teljes mértékben megbocsátja vétkeinket.

Ez azonban nem önhittsége ad okot, hanem feladattal lát el minket. Gyökössi használja ezt a kifejezést: odaszeretni valakit Krisztushoz. Ez az egyetlen út. Jézus is ezt az utat járta. És nekünk is ezt az utat kell tanulnunk és járnunk. Mert amikor az emberek szeretetének feladatát kaptuk Istentől nem tett különbséget. Jézus sem tett különbséget, amikor a földön járt. Mindig az Istentől jövő legtisztább szeretetet gyakorolta, akkor is, ha ez sokaknak nem tetszett, akkor is, ha sokszor a fájdalmas igazsággal járt együtt.

Ma sokan összekeverik a szeretetet a kedvességgel és az elfogadással meg a toleranciával. A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mert a szeretet igaz. Nem hazudik, nem rejteget, nem csúsztat, nem mond féligazságokat. Az Istentől jövő szeretet kristálytiszt. Ezért nem tűrheti az egyház azt, ami a világban folyik. Nem lehetünk megalkuvók. Ki kell mondanunk mi a bűn és mi az, ami nem helyes, hirdelve, hogy Krisztus megszabadít. Hirdelve az örök életet. De sosem gyűlölködve, mert a gyűlöletben az önzőség munkálkodik.

Krisztus illatát kell árasztanunk, azzal, hogy szeretjük az embereket. Elsősorban itt a gyülekezetben egymást. Őszintén, önös érdek nélkül. Türelemmel, elhordozva egymás hiányosságait. Harag nélkül, megbocsátva, ha valaki akarva akaratlanul megbántott ezzel is példát mutatva. Legyen mindig előttünk Jézus példája, hogy Ő mennyi mindent eltűrt és mennyit tett az emberekért, Igyekezzünk mi is képére formálódni. Ámen.

Kádár Adrienn